

Publicerad 2011-06-15 23:36 av Mimmi17

En dikt är det knappast, men någon form av text med poetisk underton? Vet inte, ibland behöver vissa ord bara få bli skrivna.

Döden mitt i livet

Det ligger någonting märkligt i att människor dör, som om jag inte riktigt kan tro på deras högst mänskliga dödlighet, för jag väntar enbart och håller andan på att dessa människor ska kika fram i affären, på balkongen, i en bar, eller var jag nu än var van vid att se dem. Till och med i tråkiga vårdhemskorridorer fyllda med en målarfärg i kulören "leda", väntar jag mig att en skrynklig tant eller en fårig gubbe, som sägs ha dött, ska rulla trögt fram på hjulen i sin rullstol och nynna på en, för mig okänd, sång.

I dessa stunder påminns jag om min egen dödlighet, men denna avfärdar jag med en nonchalant axelryckning, döden; vilka dumheter, jag som inte ens har några planer på att bli gammal, när hade livet egentligen planerat in i sin kalender att jag skulle kunna dö? Det där förbannade hjärtat gör mig dock påmind ibland, talar om hur många slag det har slagit. Vid det här laget ska det tydligen vara det dubbla för min biologiska ålder, men jag vet inte, hjärtat har haft fel förut, visserligen i andra avseenden, men jag ska inte spekulera mer i det.

Och att hitta på något så infantilt korkat som att skada mig själv skulle jag aldrig kunna göra, inte ens när jag var som mest fångad, betuttad i "den unga Michelles lidanden", och vad vitt jag vet har jag inga fiender som vill mig så pass illa att de skulle vilja se mig död. Fast folk har berättat för mig att jag har en ovanligt smal nacke som man lätt skulle knäcka, och visst kan jag se i deras ögon att de inte skulle vara främmande för en sådan nyck, det skulle kunna vara en kärlekshandling från deras sida rent utav.

Jag hörde att babushkan från balkongen bjöd in de andra jämskrynkliga gubbarna och tanterna från vårdhemmet på en hemlig fest; det var därför ingen vinkade till mig i dag från balkongen och på grund av detta hade vårdpersonalen en ovanligt lugn arbetshelg. Tänka sig! De gamla, små livet valde att festa minsann! Och inget rött i baren fick jag i kväll för ägaren valde att spela Monopol med sina barn, och vi vet alla att det kan ju bli lite väl mycket alkohol för en stackars krögare som jobbat hårt i hela sitt liv. För jag vet med all säkerhet att alla kommer att kika fram i kvarterets butik i morgon för heja att på mig.

Det ligger någonting märkligt i att människor dör. Jag brukar tala om för mina vänner att det säkerligen finns mer människor som i dagligt tal lever, men som enligt mitt sätt att se på saken är döda, än vad det finns människor som har begravts. Rätta mig om jag har fel, även om det är svårt att rubba mitt tankesätt. Jag brukar tala om för dem att vi alla borde fokusera mer på att leva, så även jag, för det ligger något högst obehagligt märkligt i biologiskt levande döda. Detta är något som den gamla babushkan hade lärt mig på sin dödsbädd. Men vad mig själv beträffar är jag faktiskt odödlig, trots det där med min smala och brytbara nacke, jag skriver, därför lever jag och det är i dessa ord som min själ alltid kommer att leva kvar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mimmi17 med Poeter.se id #16516 innehar upphovsrätten